

333

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK NEJEN PRO ŽIŽKOVSKÉ FARNÍKY

PROSINEC 2020

PROSINEC 2020

1	út	1. adventní týden	(sv. Edmund Kapián)	
2	st	1. adventní týden		
3	čt	sv. František Xaverský		památka
4	pá	1. adventní týden	(sv. Jan Damašský)	první pátek
5	so	1. adventní týden		
6	ne	II. NEDĚLE ADVENTNÍ		
7	po	sv. Ambrož		památka
8	út	NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ PANNY MARIE		
				SLAVNOST
9	st	2. adventní týden		
10	čt	2. adventní týden	(Panna Maria Loretánská)	
11	pá	2. adventní týden	(sv. Damas)	
12	so	2. adventní týden	(Panna Maria Guadalupská)	
13	ne	III. NEDĚLE ADVENTNÍ		
14	po	sv. Jan od Kříže		památka
15	út	3. adventní týden		
16	st	3. adventní týden		
17	čt	17. prosinec		
18	pá	18. prosinec		
19	so	19. prosinec		
20	ne	IV. NEDĚLE ADVENTNÍ		
21	po	21. prosinec	(sv. Petr Kanisius)	
22	út	22. prosinec		
23	st	23. prosinec	(sv. Jan Kentský)	
24	čt	24. prosinec – Štědrý den		
25	pá	SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ – BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ		
				SLAVNOST
26	so	Sv. ŠTĚPÁN		SVÁTEK
27	ne	SVATÁ RODINA		
				SVÁTEK
28	po	Sv. NEVINNÍ BETLÉMĚŠTÍ MUČEDNÍCI		SVÁTEK
29	út	5. den v Oktávu Narození Páně	(sv. Tomáš Becket)	
30	st	6. den v Oktávu Narození Páně		
31	čt	7. den v Oktávu Narození Páně	(sv. Silvestr)	

Poznámka: V rámci Malé liturgiky je pravidelně elektronicky rozeslán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc. **Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezek.ant@centrum.cz**

První strana obálky: Portrét Marie Matky Boží (Evagrius Pontský 4. stol.)

Drazí farníci a milí přátelé,

měsíc prosinec, do kterého jsme vstoupili, je již tradičně spojen s dobou adventní, kterou začínáme nový liturgický rok. Adventní období je přípravou na příchod našeho Pána, který budeme slavit o vánočních svátcích. Avšak liturgické texty nám připomínají nejen něžný příchod Božího dítěte, ale též i příchod Krista do našeho nitra a jeho poslední příchod ve slávě na konci věků. Velice pěkně to popisuje ve svých promluvách i sv. Bernhard. Nynější situace poznamenaná pandemií COVID-19 nás o to více upozorňuje na to, že jednou budeme stát před naším Pánem a Spasitelem a bu-

deme se muset zodpovídat, jakým způsobem jsme se po celý náš pozemský život připravovali na setkání s ním a nakolik jsme usilovali žít a jednat v jeho přítomnosti anebo jestli jsme naši touhu být s ním omezili pouze na vybrané sváteční období jakými jsou např. vánoce nebo velikonoce. Adventní doba je dobou naděje, bez které člověk v podstatě nemůže přežít, a která dodává každému sílu jít stále dále a kupředu i za cenu mnohých obětí a těžkostí. Proto nás naděje adventu povzbuzuje abychom z našeho obzoru neztratili cíl veškerého úsilí a snažení. Naše naděje má vyvrcholit v osobním setkání s ním tváří v tvář a radostným spočinutím v jeho Otcovské náruči. K tomu je však potřeba nejen nezapomenout na tento oblažující dar Otcovského objetí, ale i každodenního boje jednat a žít podle jeho vůle. Současný stav světa a společnosti poznamenaný bolestivou pandemií nám dává možnost, pro toho, kdo chce, stále více vnímat potřebu sladit svůj život s Božím plánem, protože jinak budeme muset procházet podobnými strastmi jako nyní, dokud se zcela nepodvolíme plánu Prozřetelnosti. Být vnímavý na vedení Boží a chtít jednat v souladu s tím, co nám říká, dává člověku nový rozhled, sílu a naději, které mu dávají sílu být pevnější a statečnější na cestě k Němu. Mudrce provázela do Betléma hvězda, která nevedla po cestě, kterou si určovali oni, ale přesně naopak, oni se přizpůsobovali jí s plnou důvěrou a oddaností, a proto mohli nakonec i doputovat do cíle – do Betléma. V adventu putujeme do Betléma se snahou přinést alespoň nějaký nepatrný dar Božímu dítěti, které na nás čeká a touží se nechat obejmout. To ale byl největší dar i pro Mudrce a je to největší dar i pro nás, když smíme pocítit blízkost láskyplného Boha, který se pro nás stává člověkem, abychom ho mohli obejmout nejen svými rukama, ale především svým srdcem a on nám mohl dát pocítit plnost své přítomnosti - tedy lásky. Ano, o vánočních svátcích se radujeme, že Bůh je blízko, je mezi námi, stal se jedním z nás, aby mohl zahrnout, a tedy obejmout člověka tím, že mu ukáže svou tvář, což je mimořádný dar jeho lásky, jeho milosti. Radujeme se, že vidíme jediného, věčného a pravého Boha, který má lidskou tvář, a proto je Emanuel – Bůh, blízký a plně milující. Chtěl nám být tak blízko, aby nám sdělil, že v nebi s ním máme být ještě v bližším spojení, protože tam máme mít plnou účast na jeho Božství a přímo čerpat z jeho podstaty, kterou je láska. Je to zcela jistě nepředstavitelné a nevysvětlitelné, ale sv. Pavel se to alespoň pokouší popsat následujícími slovy: „Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, a na lidskou mysl nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteří ho milují“ (1 Kor 2,9). Láska k narozenému dítěti, které člověk může sevřít ve své náruči je nevýslovně naplňující pocit a jen velmi těžko ho může nahradit nějaký jiný zážitek. Prosme našeho Pána, abychom se stejným úsilím se ho snažili obejmout větší odevzdaností ve všedních maličkostech každého dne a připravovali se tak na jeho objetí jednou ve slávě Boží, které nikdy neskončí a bude trvale naplňovat celé naše bytí.

Požehnanou dobu adventní a radost z narození našeho Spasitele vám přeje
a v modlitbě prosí P. Vít

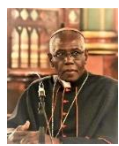
●	29. 11.	žehnání adventních věnců při všech mších sv.
●	30. 11.	30. 11. – 8. 12. nověna ke Slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie (po mši sv. litanie a modlitba k Panně Marii, 8. 12. slavnostní mše sv. v 17:00 u sv. Rocha)
●	2., 9., 16., 23. 12.	rorátní mše sv. u sv. Rocha v 6:00
●	3. 12.	Výstav Nejsvětější svátosti u sv. Rocha – po mši sv. v 18:00 do 20:00
●	6. 12.	při všech mších sv. sbírka na bohoslovce při všech mších sv. sbírka na splácení farního úvěru
●	6., 13., 20. 12.	setkání hledajících 19:00 Farní centrum
●	19. 12.	úklid kostelů a příprava na Vánoce – po mši sv. v 8:00 (sv. Prokop) ve všech kostelích
●	22. 12.	17:00 (!) mše sv. u sv. Prokopa, po mši sv. možnost přijmout svátost smíření
●	27. 12.	svátek Svaté Rodiny – možnost obnovy manželských slibů při všech mších sv.
●	31. 12.	17:00 (!) mše v. u sv. , po mši sv. děkonná pobožnost a svátostné požehnání

BOHOSLUŽBY O VÁNOČNÍCH SVÁTCÍCH

	sv. Prokop	sv. Roch	sv. Anna
čtvrtek 24. 12. 2020 Vigilie Narození Páně	16:00 (pro děti) 24:00 není ještě jisté, bude upřesněno	16:00	22:00 není ještě jisté, bude upřesněno
pátek 25. 12. 2020 SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ	9:30	11:00 17:00	8:00
sobota 26. 12. 2020 svátek sv. Štěpána	9:30		8:00
neděle 27. 12. 2020 svátek Sv. Rodiny	9:30	11:00 17:00	8:00
čtvrtek 31. 12. 2020	17:00 po mši sv. děkonná pobožnost		
pátek 1. 1. 2021 SLAVNOST MATKY BOŽÍ	9:30	11:00 17:00	8:00
neděle 3. 1. 2021 2. ned. po Nar. Páně	9:30	11:00 17:00	8:00
středa 6. 1. 2021 SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ	18:00		
neděle 10. 1. 2021 svátek Křtu Páně	9:30	11:00 17:00	8:00

Prohlídka jeslíček je umožněna 30 min. před mši sv., během mše sv. nikoli.

Zamyšlení nad knihou P. Federica Bartoliho – 2/3

kardinál Robert Sarah:

SATAN ÚTOČÍ NA EUCHARISTII

Robert Sarah (*15. 6. 1945 Ourons, Guinea), na kněze vysvěcen 1969, na biskupa konsekrován 1979, kardinálem jmenován 2010. V současné době zastává (od r. 2014) úřad prefekta Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Patří mezi velmi populární kardinály a významná je i jeho literární činnost.

pokračování z minulého čísla:

Ježíš pochopitelně trpí pro duše těch, kteří Ho urážejí a znevažují, a pro které vylil Krev, kterou oni tak hrozně a krutě opovrhují. Ježíš však trpí mnohem více, když mimořádný dar jeho přítomnosti v Eucharistii jako Bohočlověka nepřináší žádoucí účinek pro duše věřících. Už tedy rozumíme, že nejzávažnější dáblův útok je v tom, že chce uhasit víru v Eucharistii *rozséváním různých omylů a podporováním nevhodných způsobů jeho přijímání*. Boj mezi archandělem Michaellem a Luciferem skutečně pokračuje v srdcích věřících. Terčem satana je oběť mše svaté a reálná přítomnost Ježíše v konsekrované hostii. Tento pokus loupeže se ubírá dvěma cestami: První je stále větší oslabování pojmu a představy „*reálné přítomnosti Krista v Eucharistii*“. Mnozí teologové setrvávají v zesměšňování a pohrdání „transsubstance“, a to i přes neměnnou nauku Magisteria Cirkve.

Podívejme se nyní na to, jak víra v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii může ovlivnit způsob, jakým přijímáme svaté přijímání, a naopak:

Přijímání na ruku s sebou nevyhnutelně přináší roztrušování kousíčků hostie. A naopak, když se věnuje pozornost i těm nejmenším úlomkům, důsledně se čistí posvátné nádoby a nikdo se nedotýká hostie špinavými a zpocenými rukama: všechno to se stává vyznáním víry v reálnou přítomnost Ježíše i v nejmenší částěčce konsekrované hostie. Je-li Ježíš podstatou Eucharistického chleba, vůbec nezáleží na tom, o jak velkou částěčku hostie se jedná! Podstata je totiž v každé částěčce stejná! Je to On! A naopak, jestli se kousíčkům hostie nevěnuje dostatečná pozornost, ztrácíme ze zřetele dogma. Pomalu začíná převažovat názor, že jestli kněz ve farnosti nevěnuje pozornost kousíčkům hostie a jestli podává svaté přijímání tím způsobem, že kousky hostie se mohou trousit na zem, potom to zřejmě znamená, že Ježíš v nich není, anebo že je v hostii pouze „do určitého okamžiku“.

Druhý útok proti Eucharistii spočívá v odstranění smyslu pro to, co je posvátné ze srdcí věřících:

Zatímco pojem transsubstance poukazuje na reálnou přítomnost, smysl pro posvátné nám umožňuje vnitřně vnímat její jedinečnost a svátost. Jakým neštěstím by bylo ztratit smysl pro posvátné právě v tom, co je nejsvětější! Jak se tomu vyhnout? Přijímáním vyjimečného pokrmu tímtež způsobem, jako normální jídlo.

Liturgie se skládá z množství malých obřadů a gest – každé z nich vyjadřuje postoj naplněný láskou, synovskou úctou a klaněnímse Bohu. Právě pro toto je třeba podporovat nádhru, přesnost a pastorační hodnotu praxe, která se rozvíjí ve staleté tradici Cirkve, kam patří i akt přijímání svátého přijímání na jazyk v kleče. Velikost a vznešenost člověka, jako i nejvyšší vyjádření jeho lásky vůči jeho Stvořiteli, spočívá v *klečení před Bohem*. V přítomnosti svého Otce se i sám Ježíš modlil na kolenou.

V této souvislosti vám chci nabídnout příklad dvou velkých světců naší doby: sv. Jana Pavla II. a sv.

Matky Terezy z Kalkaty:

Celý život **Karola Wojtyly** byl poznamenán hlubokou úctou k Nejsvětější Eucharistii(...). I přes vyčerpanost a úbytek sil (...) vždy klečel před Nejsvětější svátostí oltářní. Nedokázal si už sám kleknout, ani se postavit. Potřeboval, aby mu někdo jiný ohnul kolena a aby ho potom postavil. Až do svých posledních dnů byl pro nás úžasným příkladem a svědectvím úcty k Nejsvětější svátosti.

pokračování v příštím čísle

**Výňatek z úvahy papeže FRANTIŠKA
nad evangeliím podobenstvím O deseti pannách
(8. 11. 2020)**

Evangelium této neděle (Mt 25,1-13) nás zve, abychom pokračovali v úvaze o věčném životě, započaté o slavnosti Všech svatých a Vzpomínce na všechny věrné zemřelé. Ježíš v něm vypráví podobenství o deseti pannách, pozvaných na svatební hostinu, která symbolizuje nebeské království.

V Ježíšově době bylo zvykem, že se svatby slavily v noci a průvod pozvaných kráčel s rozžatými lucernami. Některé družičky jsou pošetilé – sice s sebou vezmou lampy, ale nikoli olej, zatímco ty moudré si spolu s lampou přinesou také olej. Jakmile se pošetilé dívky vypraví za prodáváči oleje, přichází ženich, moudré družičky s ním vcházejí na svatební hostinu, kdežto ty opozdlé čeká odmítnutí.

Je jasné, že nám Ježíš tímto podobenstvím chce říci, že na setkání s ním máme být připraveni. Nejenom na konečné setkání, nýbrž také na každodenní setkání, která mu předcházejí, a pro něž nestačí pouze lampa víry, ale vyžaduje se také olej milosrdné lásky a dobrých skutků. Moudrost a obezřetnost spočívá v tom, že nečekáme na poslední chvíli, abychom opětovali Boží milost, nýbrž činíme tak okamžitě, začínáme hned!

Když se absolutizuje přítomnost, hledí se pouze na ni, a vytrácí se smysl pro očekávání, který je velice krásný. Ale když smysl pro očekávání ztrácíme, maří takový přístup jakoukoli perspektivu posmrtného života: vše se dělá tak, jako bychom nikdy neměli odejít na věčnost. Zaujímá nás výlučně, jak stále více vlastnit, vyniknout, zařídít se... Jestliže se dáme vést tím, co se nám zdá přitažlivější, co se nám líbí, pokud hledáme vlastní zájmy, pozbyde náš život plodnosti. Neuložíme tak žádnou zásobu oleje do své lampy, která vyhasne ještě před setkáním s Pánem. Každé „dnes“ směřuje k zítřku. Pokud tedy bdíme, prokazujeme dobro opětováním Boží milosti, můžeme klidně očekávat ženichův příchod. Nezneklidní nás, že nás Pán může zastihnout i ve spánku, protože jsme dobrými skutky shromáždili zásobu oleje. Nastřádali jsme ji v očekávání na co možná nejdřívější příchod Pána, který přijde, aby mne odvedl s sebou.

Prosme o přímluvu Pannu Marii, aby nám pomáhala v prožívání činné víry, jako byla ta její. Maria je zářivou lampou, s níž můžeme překonat posmrtnou noc a dojít na oslavu života.

převzato ze stránek Radio Vaticana (překlad Jana Gruberová)

**Abys byl krásný, zastav se:
jednu minutu před zrcadlem,
pět minut před svou duší,
patnáct minut před svým Bohem.**

P. Michel Quoist (Francie)

**Představte si to ticho,
kdyby lidé říkali jen to, co vědí.**

Karel Čapek

	229 ŘEHOŘ XIV. 8. prosinec 1590 – 15. říjen 1591 * 1535 Itálie, vl. jm. Niccolo Sfrondati	
---	---	--

Po studiích získal kněžské a r. 1560 biskupské svěcení (udělil mu je jeho přítel sv. Karel Boromejský). Zúčastnil se tridentského koncilu a Řehoř XIII. jej jmenoval kardinálem. Vynikal zbožností a byl přítelem i sv. Filipa Neriho. Po zvolení na papežský stolec a snažil se o zklidnění církevních poměrů ve Francii a ve Španělsku. Také nařídil propuštění všech španělských zajatců na Filipínách, které způsobilo dodnes přetrvávající katolický charakter této asijské země. Pod trestem exkomunikace zakázal sázky na výsledky papežské volby. Zemřel neočekávaně po 10 měsících pontifikátu.

	230 INNOCENC IX. 29. říjen – 30. prosinec 1591 * 1519 Itálie, vl. jm. Giovanni Facchinetti	
---	--	--

Po studiích práv byl r. 1544 vysvěcen na kněze a r. 1560 na biskupa. Stal se biskupem diecéze Nicastro, r. 1566 nunciem v Benátkách, r. 1575 latinským jeruzalémským patriarchou. V r. 1583 byl jmenován kardinálem a převzal prakticky veškerou agendu předchůdce Řehoře XIV. Po smrti tohoto papeže byl zvolen na Petrův stolec. Zamýšlel provést důkladnou reformu finančních akcí Svatého stolce, avšak po 2 měsících pontifikátu zemřel.

Poselství II. Vatikánského koncilu

 6	Před 55 lety byl ukončen II. Vatikánský koncil. Od té doby Církev prošla vývojem, který se některým zdá příliš pomalý a jiným naopak překotný, až chaotický. A došlo i k tomu, že se koncilním otcům dávala do úst slova, která nikdy nevyšlovali a někdy i názory, které nemají v koncilních dokumentech žádnou oporu. Na závěr koncilu dne 8. prosince 1965 Svatý Otec Pavel VI. pronesl <i>Poselství koncilu lidstvu</i>. S tímto Poselstvím, adresovaným: 1. Těm, kdo vládnou, 2. Lidem ze světa myšlení a vědy, 3. Umělcům, 4. Ženám, 5. Pracujícím, 6. Chudým, nemocným i všem trpícím, 7. Mládeži - se budeme postupně na těchto stránkách seznamovat.
--	--

Chudým, nemocným i všem trpícím: Vám všem, na něž doléhá tíha kříže, vám chudým a opuštěným, vám plačícím, vám, kteří jste pronásledováni pro spravedlnost, vám, kteří jste obklopeni hradbou mlčení, vám neznámým, kteří jste sklíčení bolestí, pravíme:

Vzchopte se, vzmužte se! Vy jste privilegovanými občany Božího království, království naděje a života. Vy jste bratři trpícího Krista a spolu s ním, pokud chcete, můžete zachraňovat svět! Kristus neodstranil utrpení. Jeho záměrem dokonce nebylo ani to, aby zcela vyjevil tajemství utrpení. On prostě vzal utrpení na sebe, což je zcela dostačující k tomu, abychom porozuměli celé hodnotě, která se v něm tají. To je tedy křesťanské pojetí utrpení, které je tím jediným, jež dokáže člověku přinášet pokoj. Věřte, že nejste sami, že nejste odloučení od druhých, že nejste opuštěni, že nejste neužiteční.

Ve jménu Kristově vás koncil s láskou zdraví, děkuje vám, ujišťuje vás o svém přátelství a pomoci ze strany Církve a žehná vám.

Z breviáře: Adventní hymnus *Vox clara* (breviarium OP)

Hle, z pouště zní hlas jasný dost,
jenž deptá každou nepravost,
vyhoštme z nitra plané sny,
už svítá Ježíš z výšiny.

Beránek je k nám posílán
za naše hříchy splatit daň.
Úpěnlivými prosbami
jeť prosme o slitování.

Až jako blesk se vrátí zpět
a v pouta hrůzy sevře svět,
ať netrestá nás podle vin,
je však nám Otcem laskavým.

Promluva sv. Josemaría Escrivá – ze dne 2. 12. 1951 – 1. část
Křesťanské povolání
 uspořádal P. Vít Uher

Začíná liturgický rok, *introit*, vstupní modlitba dnešní neděle, nás vybízí, abychom se zamysleli nad skutečností, která úzce souvisí se začátky našeho křesťanského života: nad povoláním, které jsme dostali: *Ukaž mi své cesty, Hospodine, a pouč mě o svých stezkách* (Žl 25[24],4). Prosíme Pána, aby nás vedl, aby nám ukazoval své cesty, abychom mohli dospět k oné dokonalosti jeho prikázání, kterou je láska (srov. Mt 22,37; Mk 12,30; Lk 10,27). Když pomyslíte na okolnosti, které provázely vaše rozhodnutí, že se budete snažit vést pravý život z víry, potom budete – jako já – s upřímným přesvědčením a bez falešné pokory Bohu děkovat, poněvadž to nebyla vaše zásluha. Mluvit k Bohu jsme se obvykle naučili v dětství, z úst křesťanských rodičů; později nám učitelé, kolegové a známí mnohokrát pomohli, abychom Ježíše Krista neztratili z očí. Jednoho dne – nechci zevšeobecňovat, otevíráš Pánu své srdce sám a vyprávíš mu svůj příběh – byl to snad přítel, obyčejný křesťan jako ty, kdo ti dal hlouběji pochopit evangelium, tak nové, a přece tak staré. Ukázal ti možnost, vážně se snažit následovat Krista a stát se apoštolem. Možná, že jsi pak ztratil svůj klid a nevrátil se ti proměněný v pokoj, dokud jsi Bohu svobodně neodpověděl „ano“, neboť ti dal tuto touhu – což je nadpřirozený důvod. Potom přišla radost, která zmizí jen tehdy, když se od Boha odvrátíš. Nerad mluvím o vyvolených a privilegovaných; ale sám Kristus o nich mluvil a volil si je. Písmo svaté, konkrétně v listě svatého Pavla, říká: *Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí* (Ef 1,4). Víím, že tě to nesvede k pýše a že se kvůli tomu nebudeš považovat za lepšího než jiní lidé. Právě toto vyvolení, kořen povolání, má být základem tvé pokory. Byl někdy postaven pomník štětic nějakého velkého malíře? Sloužil k tomu, aby vytvořil mistrovská díla, ale zásluha patří umělci. My křesťané jsme jen nástroji Stvořitele světa, Vykupitele všech lidí.

Apoštolové byli obyčejní lidé

Posiluje mě, když rozjímám o podobné události, jejíž průběh je krok za krokem vyprávěn na stránkách evangelia: o povolání prvních apoštolů. Trochu déle se nad ním zamysleme, a přitom poprosíme tyto svaté Pánovy svědky, abychom dovedli následovat Krista jako oni. První apoštolové – které tak miluji a uctívám – podle lidských měřítek moc neznamenal. Pokud jde o jejich společenské postavení, byli všichni rybáři, až na Matouše, který měl jistě dobrý výdělek, ale všechno opustil, jakmile ho k tomu Ježíš vyzval. Žili z ruky do úst a pracovali i v noci, aby si vydělali na živobytí. Společenské postavení je však to poslední. Nebyli ale ani vzdělaní a zvlášť nadaní, aspoň pokud jde o nadpřirozené věci. Ani ty nejjednodušší příklady a přirovnání nechápali, a proto Pána prosili: *Vylož nám to podobností* (Mt 13,36). Když je jednou Ježíš varoval před kvasem farizeů, mysleli, že je kárá za to, že nenakoupili chleba. Byli chudí, nevzdělaní. Nebyli však prostí a jednoduší. Při vši své omezenosti byli citlivější. Často se přeli, kdo z nich bude největší, až Kristus – podle jejich představ – definitivně zřídí na zemi království Izraele. Přeli a rozhorlovali se ve vznešeném okamžiku, kdy se Ježíš při poslední večeři chystal obětovat za lidstvo (srov. Lk 22,24). Měli malou víru. Sám Kristus jim to řekl (srov. Mt 14,31). Viděli, jak Ježíš křísil mrtvé, uzdravoval nejrůznější nemoci, rozmnožoval chléb a ryby, utišil bouři, vyháněl zlé duchy. Jediný Petr, když byl vyvolen za hlavu církve, dovede bez okolků odpovědět: *Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha* (Mt 16,16). Ale tuto víru si vyloží po svém a odváží se Kristu domlouvat, aby se neobětoval za spásu lidí. Ježíš mu odpověděl: *Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské* (Mt 16,23). Petr – poznamenává sv. Jan Zlatoústý – *myslil po lidsku a domníval se, že všechno – umučení a smrt – je pro Krista nedůstojné, zavrženíhodné. Proto ho Ježíš pokáral a řekl: Ne, utrpení není pro mne nedůstojné; ty tak smýšlíš jen proto, že soudíš po lidsku, tělesně*. Vyznamenávali se tito malověrní lidé snad svou láskou ke Kristu? Bezpochyby ho milovali, aspoň slovy. Občas se dali strhnout nadšením: *Pojďme i my, ať zemřeme s ním* (Jan 11,16). Ale v hodině smrti všichni utekli – až na Jana, který opravdu miloval skutky. Jen on, nejmladší z apoštolů, zůstává pod křížem. Ostatní neměli onu lásku, která je silná jako smrt (srov. Pis 8,6). To byli učedníci Pánem vyvolení; takové je Kristus vyhledal, tak vystupovali, dokud je nenaplnil Duch svatý, aby se stali sloupy církve (srov. Gal 2,9). Jsou to obyčejní lidé s chybami a slabostmi, se slovy většími než skutky. A přece, Ježíš je volá, aby z nich udělal rybáře lidí, spolupracovníky na díle vykoupení, správce Boží milosti. Podobně tomu bylo i s námi. V naší rodině, mezi našimi přáteli a známými, abych nemluvil o velké scéně světa, by se dalo bez námahy najít tolik lidí, kteří jsou více hodni Kristova povolání: jsou prostší, vzdělanější, vlivnější, významnější, vděčnější, šlechetnější než my. Když tak o tom přemýšlím, to všechno mě zahanbuje.

pokračování na str. 9

Robert de Langeac

ŽIVOT SKRYTÝ V BOHU

zpracovala Mgr. Tereza Pýchová

4

Podrobnější informace o knize a autorovi byly otištěny v PL 330.

Umrťování srdce

Odevzdávejte stále více své srdce Ježíši. Nečekejte s tím na to, až budete dokonalí. Odevzdejte své srdce teď. Nehleďte si svou útěchu na vlastní pěst. Bůh, který vás zná a bdí nad vámi, vám dá to, co budete potřebovat, *in tempore oportuno*, tj. v pravý čas.

Bůh nechce, abyste se snažili být milováni a abyste o tom věděli. Dá vám lásku, ale jako návdavek, až vaše nesprávné přání zmizí. Čeká s tím, protože chce, abyste hledali jej, jen jeho svého, vždycky, všude, ve všem a především v ponížení.

Nevyhledávejte nikdy nic smyslového, to nemá dlouhé trvání. Máme v sobě jednak duchovní, jednak smyslovou část, ale to, co se odehrává ve smyslech, je o poznání nižšího řádu. Nemá v podstatě žádnou hodnotu. Bůh je duch. Záleží tedy na tom, co je duchovní. Nevadí, když vám to, co mu říkáte, není úplně vlastní. Pokračujte v tom. Boha to i tak potěší.

Člověk by se měl v duchovním životě obávat především citových emocí, protože ho klamou. Má dojem, že dosáhl ctnosti. A tak se k tomu upne, protože mu to přináší příjemné pocity. Nepřejte si něco takového, neusilujte o to! Nikdy se ke svým ctnostem neupínejte. Smyslová láska pochází z poznávání smysly. Kdybyste tak mohli porozumět rozdílu mezi přirozenou láskou, byť i tou Ježíšovou, a láskou nadpřirozenou, láskou milosrdenství! Představte si duši, které by se nedostalo milosti, a ona by na této zemi milovala našeho Pána jenom proto, že byl krásný a dobrý... To je láska jiného řádu. City musí být umrťoveny a vyloučeny, aby se ke slovu dostalo duchovní vnímání.

Podívejte se na sv. Jana od Kříže: Radí nám, abychom se v duchovním životě vzdávali nejen smyslových vjemů, ale i citových prožitků, radosti zakoušené kvůli ní samé. Tady na zemi není naše láska úměrná našemu poznání. Naopak, můžeme milovat i tam, kde nejsme schopni poznávat. Stačí nám vědět jediné, že Bůh je nekonečně hoden naší lásky a že jej milujeme tehdy, když plníme jeho vůli. Pro smyslové poznání je to druhotné, můžeme si však vytvořit nějakou konkrétní představu Pána Ježíše; to záleží na obrazotvornosti. O rozumovém poznání říká sv. Jan od Kříže, že o Bohu máme jen matnou představu, ale pokud náš Pán nedá své světlo, musím si s ní vystačit a být si plně vědomi toho, jak je nedokonalá. Vždyť nejsme čistě duchovní bytosti.

promluva O křesťanském povolání – pokračování ze str. 8

Ale jsem si také vědom, že naše lidské myšlení nedokáže působení milosti vysvětlit. Bůh si obvykle volí slabé nástroje, aby se jasně ukázalo, že je to jeho dílo. Hlas apoštola Pavla se ještě chvěje, když myslí na své povolání: *A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče. Ano, já jsem nejneopatrnější z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev* (1 Kor 15,8–9). Tak píše Savel z Tarsu, jehož osobnost a význam v průběhu dějin ještě vzrostly. Bez jakékoli naší zásluhy, jak jsem vám už řekl, neboť s naším povoláním je nerozlučně spojeno poznání naší ubohosti a přesvědčení, že světlo, které osvětluje duši – víra –, láska, s kterou milujeme – caritas –, a touha, která nás nese – naděje –, jsou ryzí Boží dary. Nebudeme-li tedy růst v pokoře, ztratíme z očí cíl Božího svolení; *ut essemus sancti* (abychom byli svatí), osobní svatost. Z této pokory můžeme teď pochopit, jak úžasné je toto božské volání. Z pšeničného pole nás vybrala Kristova ruka: Rozsěvač vzal pšeničnou zrnku do své probodené ruky. Kristova krev je zkopila. Potom hodil Pán zkopřenou pšenici do vzduchu, aby tím, že odumře, přinesla život a poté, co byla vložena do země, se rozmnožila ve zlaté klasy.

Lockdown uvrhuje děti do rukou mafií a závislosti

Itálie: Uzavření škol vyvolá nevratné škody v životě milionů mladých Italů - varuje představitelka italských řeholních společenství sestra Anna Monia Alfieri. Upírání prezenční výuky uvrhuje mladé lidi do rukou mafií a závislosti. Přehlídíme vytváření generace bez perspektiv, která bude nucena splácet dluhy vytvářené dnešní vládou. *Podle našeho mínění představují tato opatření vážné ohrožení, nejvíce studentů z nejchudších rodin, z nejvíce ohroženého prostředí. Pomoc lze nabídnout jedině pokud dojde ke součinnosti mezi vládou, parlamentem a regiony.*

Odpovědi na slepou nenávist nesmí být další nenávist

Rakousko: Ať již je pozadí útoků, k nimž došlo ve Vídni, jakékoli, musí být jasně řečeno, že slepé násilí nelze ospravedlnit ničím, píše vídeňský arcibiskup kardinál Christoph Schönborn k atentátům na šesti různých místech rakouského hlavního města, jejichž následkem byli mrtví i těžce zranění. Ale odpovědi na tuto slepou nenávist nesmí být další nenávist. To je pro mne nejdůležitější poselství. „ uvedl kardinál pro televizní stanici ORF a povzbudil k unikání strachu, uzavřenosti a panice. *Kéž je lidská vřelost ve společnosti silnější než chlad nenávisti.*

Životní rytmus Benedikta XVI.

Vatikán: Zdravotní stav Benedikta XVI. se nezhoršil. Žije jako třiadevadesátiletý člověk. Je fyzicky křehký, avšak jeho mysl zůstává jasná. Každý den slouží mši sv., modlí se, občas ještě přijímá návštěvy, čte, studuje, poslouchá hudbu, vyřizuje korespondenci. Častěji odpočívá, ale je v dobré náladě a poklidu. Po tříměsíční přestávce se vrátil ke svým procházkám po Vatikánských zahradách, uvedl osobní sekretář emeritního papeže Georg Ganswein.

Svatý stolec žádá směrnice pro podporu náboženské tolerance v médiích

Vatikán: Podle Svatého stolce některá opatření zaváděná s cílem boje proti koronaviru měla hluboké důsledky pro svobodné vyznávání víry a omezila náboženskou, vzdělávací a charitativní činnost jednotlivých náboženských komunit. Představitel Svatého stolce Mons. Urbanczyk zdůraznil, že stát musí respektovat autonomii náboženských komunit. Varoval před redukováním náboženství na úroveň svědomí jednotlivce a zavíráním míst kultu. Vyzval k vypracování směrnic pro podporu náboženské tolerance a nediskriminace v médiích a zejména k zamezení pranýřování věřících coby fanatiků. *V období stále většího sekularismu je náboženská svoboda důležitým právem, které si zaslouží ochranu, neboť slouží jednotlivci i společnosti.*

Šest univerzálních pravd prospěšných Evropě i světu

Vatikán/Štrasburk: Při návštěvě v Radě Evropy představil státní sekretář Vatikánu kardinál Parolin „šest pravd prospěšných našemu světadilu i celému světu“: První pravdou je velkolepost člověka. Druhou pravdou je země, lidský domov, který náleží celému lidstvu. Třetí pravdou pak služba tajemství člověka, který není pouhým tělem, ale též duší, srdcem, rozumem, povoláním ke společenství. Za čtvrtou pravdu kard. Parolin označil konkurenci vzájemné úcty, tedy soutěživost, která zachrání člověka. Pátá univerzální pravda přísluší slovu, které vyřknou dějiny, neboť nestačí pravdu pouze hlásat, je třeba ji též dokázat na příkladu. Šestou pravdou je skutečnost, že jsme se ocitli na téže palubě. Metla koronavirové pandemie ukázala světu jeho nepřipravenost nakládat s budoucností, která může být bouřlivá a zkázonosná, a to včetně obětí na lidských životech. Všichni by měli utvářet Evropu, která by byla domovem každého člověka a kde by se každý člověk cítil doma a považoval se za bratra či sestru všech ostatních.

z Internetu Radio Vaticana zpracoval -AJ-

... takhle se vám podepisu.

Pavel Vrána (*1946) vyrůstal na rozhraní Žižkova a Vinohrad. V dětství ministroval v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně na náměstí Jiřího z Poděbrad, kde také chodil do školy. Je vyučený knihkupec a vlastně celý život se „motá“ kolem knížek. Pohádky psal nejdříve především ve verších. Jak sám říká: „Próza dorazila až dodatečně.“ Vydal několik knížek básniček jak pro dospělé, tak pro děti. Celkem publikoval okolo třiceti knih. Mezi nejznámější patří: *Žižkovské strašidlo s dotykem Vinohrad* nebo *Strašidla Žižkovem povinná*.

Jaký je Váš názor na pandemii koronaviru? Jak tuto situaci zvládáte?

K pandemii se už vyjádřilo tolik lidí, kteří vůbec neví, která bije, že necítím potřebu se k nim přidat. To nechám odborníkům. Zvládám to jednoduše. Nikam nechodím a zatím žiju.

V současné době je asi Váš ostrov čtení Tapatan zavřený a autorské čtení pro děti v něm neprobíhá, že? Jak trávíte čas od začátku pandemie? Pracujete na nějaké nové knížce? Co Vás motivovalo začít psát příběhy pro děti?

Chystám nové pořady na dobu, až to půjde je realizovat. Jinak se věnuji svému koníčku a vařím. Sem tam trochu píšu, tentokrát to ale není pro děti i když jde o pohádku. V tomto případě si to odnesou dospělí, respektive senioři. Dětem bych ji zrovna nedoporučil. Když přijde nápad, tak píšu. Záleží na tom, jaký nápad to je a podle toho, co mi napadne je to buď pro dospělé nebo pro děti. Někdy po několika stránkách to jde rovnou do koše.

Rád vzpomínáte na dětství, které jste prožil v okolí náměstí Jiřího z Poděbrad? Děj jedné Vaší povídky se dokonce odehrává v kostele svatého Prokopa.

Narodil jsem se na rozhraní Žižkova a Vinohrad, přesně v Laubově ulici, tam co je dnes Antonínovo pekařství. Tehdy tam bývala hospoda. Aspoň jsem to neměl daleko když jsem chodil tátovi pro pivo. Jen dvě patra. Žižkov je pojem a trvalá láska. Kdosi kdysi pronesl úžasné moudro a to, že Žižkov je hlavní město Prahy. Co k tomu dodat. Ta povídka je o Potrhle Anče. Máte pravdu. Ta se částečně odehrává chvíli i v kostele. Ještě k tomu kostelu. Chodil jsem ministrovat do kostela Nejsvětějšího srdce Páně. Tehdy tam působil Msgr. Vladyka a dva nezapomenutelní kostelníci. Pan kostelník Škach a pan kostelník Zrna. Od toho jsem dostal po mé první samostatné akci pohlavek, protože při přenášení misálu jsem si stejně jako Kája Mařík přišlápl komži a flák jsem sebou až to buchlo a misál letěl a letěl. Každý správný král v pohádce má buď tři syny nebo tři dcery. Já jsem splnil tu druhou variantu. Vnoučat mám šest – tři kluky a tři holky. Tady je i částečné vysvětlení k mému psaní pro děti.

Co byste popřál čtenářům Prokopských listů k Vánocům?

Ze srdce přeju všem zdraví, zdraví! Pevné nervy a trpělivost. Když se tohle splní, pak i ta pohoda na Vánoce přijde sama.

Můžete čtenářům doporučit nějakou knížku, kterou by třeba mohli najít pod vánočním stromčkem?

Zatím poslední knížka, která mi vyšla v nakladatelství Grada a je k dostání, se jmenuje *Andílci se perou*. Třeba vás bude bavit.

rozhovor připravila Lucia Ferencei

Z breviáře: Vánoční hymnus *Corde natus* (breviarium OP)

Syn zrozený z lůna Otce
dříve nežli povstal svět,
Alfa i Omega zvaný,
věčný zdroj a cíl i střed
všeho, co je i co bylo
i co vzejde z příštích let.

Nevýslovně blahá chvíle,
kdy panenské Matky klín
požehnaný Svatým Duchem
zrodil spásu smrtelným
a kdy hošík – Vykupitel
tvář svou zjevil pokorným.

Ten, kterého dávným věkům
hlas proroků zvěstoval,
a jej lidem pravdivými
slovy Písma slíboval,
nyní, když už přichází k nám,
radostně jej každý chval.

Milí farníci a přátelé,

stejně jako v minulém roce se bude konat i letos **adventní sbírka**, která by konkrétně a účinně mohla pomoci těm, kteří to potřebují. Stejně jako v době postní si můžeme i v tomto adventě odřeknout některé „radosti“, které nám zpříjemňují život a prožívání všedních dnů. Jejich odřeknutím můžeme podpořit charitativní dílo pomáhající těm, kdo jsou odkázáni na pomoc bližních. Rád bych výtěžek letošní charitativní sbírky věnoval na pomoc **školy Parentes**. Proto uvedu několik informací o této škole, které jsem dostal od nynější paní ředitelky Veroniky Rybníčkové, aby se si mohli udělat obrázek o díle, které navrhuji podpořit.

Na počátku roku 2008 vznikl Spolek Parentes (tehdy Občanské sdružení), a to na podnět několika rodičů římsko-katolického vyznání, kteří chtěli svým dětem dopřát kvalitní vzdělávání zaměřené na všestranný rozvoj osobnosti dětí a jejich výchovu ke ctnostem. Důležitým požadavkem byla také aktivní spolupráce školky/školy s rodinami dětí. Spolek nejprve v roce 2009 otevřel mateřskou školu na pražských Malvazinkách a v roce 2014 základní školu v Radlické ulici v Praze 5.

Jak škola předává křesťanské hodnoty? Každý den se na začátku vyučování učitel s dětmi pomodlí – někdy je to modlitba Otče náš či Zdrávas, Maria, jindy se Bohu vlastními slovy děkuje nebo se za něco prosí, občas se zpívá, občas se modlí zcela v tichu. Děti nejsou do modlitby nuceny, ale prakticky vždy se přidají všechny. Dále dětem nabízíme nepovinný předmět náboženství, kterého se na prvním stupni (Bohu díky) účastní všechny děti, na druhém stupni již kvůli ostatním mimoškolním aktivitám dětí zájem mírně opadáva. V každé třídě visí kříž a obraz Panny Marie. I přesto, že rodiče všech nastupujících dětí individuálně seznamujeme se všemi výše popsanými viditelnými projevy křesťanství, navštěvuje školu velké procento dětí z nevěřících rodin. Již máme za sebou první křest dítěte i jeho rodičů, mnoho dětí jsme připravili na první svaté přijímání. Současně je každý týden ve školní (mini)kapli slavena mše svatá, prioritně zaměřená na děti – a zájem je velký. Naše škola roste jen díky úžasným rodičům, kteří do tohoto projektu vstoupili tím, že nám svěřili vzdělávání svých dětí, dále díky skvělým pedagogům (převládají věřící učitelé), již se věnují dětem s obrovským nasazením (a žel nižší mzdou, než by měli na státní škole).

Školní rok 2014/2015 začal s osmi dětmi (pět jich bylo v první třídě, tři ve druhé třídě). V současné době má škola již 96 žáků a budova na Radlické, původně kanceláře, už neumožňuje další růst. Proto se nyní škola stěhuje do nových prostor na Praze 13, které byly za tímto účelem zrekonstruovány. Do nové budovy se velmi těšíme, nicméně máme potíže s financováním celého projektu. Proč? Protože u nás sice rodiče musí platit školné jako na každé soukromé škole, ale jeho výše není srovnatelná s jinými prestižními institucemi; navíc nabízíme možnost snížení pro všechny, kteří to potřebují. Díky tomu máme i děti z opravdu početných rodin. Je jasné, že projekt je neziskový. Budeme vděční za jakýkoliv příspěvek, díky němuž si naši školu bude moci dovolit více dětí nebo díky němuž budeme moci žákům dopřát vybavení, které pozitivně podpoří jejich vzdělávání včetně růstu v křesťanských hodnotách.

Můžeme tedy přispět k rozvoji tohoto apoštolského díla tím, že si odřekneme některé „dobroty“, které si jinak dopřejeme. Již sv. Pavel upozorňuje na potřebu pomoci dalším církevním obcím, které navštěvoval a také připomíná, že nemáme být skoupí, pokud nám Bůh doprává dostatek hojnosti.

Proto bych chtěl požádat všechny farníky a přátele farnosti o podporu tohoto dobročinného díla a tím i o vaši velkorysost. Předem Vám všem děkuji za spolupráci a ať naše adventní příprava přinese bohaté plody, a to nejen v této materiální podobě, ale především duchovní, která bude znamenat více otevřeného srdce pro našeho Pána a ochotu ho více následovat v našem každodenním životě.

To Vám všem ze srdce vyprošuje P. Vít

školní besídka 2019

výlet-Prokopské údolí

Odkaz na webovou stránku školy Parentes: www.parentes.cz

ADVENTNÍ VĚNEC je v západních církvích pomůcka k odpočítávání čtyř týdnů adventu. Tato tradice byla založena v 19. století v Německu. Kruhový věnec představuje Boží věčnost a jednotu (lze také chápat jako jednotu trojediného Boha), vzkříšení a věčný život. Stále zelené rostliny jsou symbolem života jako takového, nezničitelnosti, stálosti ve víře a také věčnosti.

VÁNOČNÍ STROMEK má svůj původ v pobaltských zemích a v Německu v 16. století, v Čechách až v první polovině 19. století, na venkově ještě později. Vánoční stromy různých velikostí a s různými ozdobami (dnes většinou elektrickými) zdobí i některé veřejné prostory a také i interiéry kostelů. Jedním z nejslavnějších českých vánočních stromů byl 24 metrů vysoký smrk z Beskyd, který ozdobil o Vánocích 1999 vatikánské Svatopetrské náměstí.

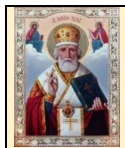
JESLIČKY (chrámové betlémy) byly zaváděny od 17. století. Pro vznik tradice jeslíček – betlému – měla význam událost v roce 1223. Tehdy sv. František z Assisi na vrcholu kopce u vesničky, kde žil, uspořádal výjev narození Páně. Podle tradice byla tato událost nejen prvním „betlémem“, ale byla tu prý poprvé sloužena i půlnoční mše.

V okolí Svaté rodiny se rozmísťují různá zvířata, a i u nich se vychází z oblasti, kde betlém vznikl. V každém betlému jsou také Tři králové, kteří Ježíška jménem všech navštívili krátce po jeho narození. Tvůrci betlémů mimo biblických postav velmi často ztvárňují i postavy z reálného života. Symbolizují především jednotu smýšlení s poselstvím Ježíše Krista.

z internetových zdrojů zpracoval -AJ-

Sv. Mikuláš – než současná karikatura, tak raději nic

Na 6. prosinec připadá v liturgickém kalendáři nezávazná památka sv. biskupa Mikuláše. Jde o světce ze 4. století původem z dnešního Turecka. O Mikulášovi se píše, že byl pokorný a nikdy nevyhledával své vlastní cti, ale snažil se vždy šířit slávu Boží.

Rozdával poučení, navštěvoval nemocné, vězně i zajatce. Sytil lačné, byl ochráncem sirotků, vdov i lidí nevinně pronásledovaných. Vystupoval s laskavostí a mírností, ale za Kristovu víru statečně bojoval proti všem nepřítelům.

Vlivem různých legend majících základ v Mikulášově štedrosti se vyvinula tradice obdarovávání dětí v předvečer jeho památky – 5. prosince. Udržela se do dnešních dnů, avšak, zbavena většinou náboženského obsahu, se mnohdy zvrhla v karikaturu, která již neodpovídá původní myšlence lásky a milosrdenství. Mikuláše tradičně doprovázejí andělé a čert. Původně to mělo znázorňovat současný působení dobra (anděl) i zla (čert) ve světě. A Mikuláš byl právě tím, který měl u Boha vyprošovat ochranu před nástrahami ďábla a postava anděla měla zdůraznit a připomenout Boží krásu. Vzato prakticky, dobro bude mít převahu 2:1 pouze ve spojení anděla s Mikulášem. Bez tohoto spojení bude poměr 1:1 se střídavými úspěchy jedné nebo druhé strany – jak to nakonec kolem sebe vidíme.

Ale dnes se většinou (alespoň u nás) tato symbolika vytratila a ze všech 3 postav mikulášské legendy se staly komické figurky, které nemají s původní mikulášskou ideou nic společného. Mnozí dnešní „mikulášové“ nic nerozdávají, ale naopak - chtějí něco získat pro sebe. A to „něco“ často obsahuje peníze, alkohol a podobně. Nepřispíváme tomuto zvrácenému pojetí mikulášské nadílky (byť jsou postavy oblečeny ve více nebo méně zdražilé nepodobeniny historických oděvů). Neučme děti, že čert (potažmo ďábel) je komická figurka. Není! Je to Zlý duch, je to nepřítel. A děti by to měly už odmla vědět.

Tam, kde nejsme schopni (nebo ochotni) vytvořit opravdovou atmosféru naplněnou respektem Boží vůle, milosrdnou láskou sv. Mikuláše a účinnou obranou proti ďábovým nástrahám, nevytvářejme raději nic. Svatý Mikuláš si to nezaslouží.

P. Ant. Ježek

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3.

Některé aktivity jsou v současné době a o školních prázdninách přerušeny nebo omezeny; informace jsou včas zveřejněny.

Náboženství dětí

pondělí - čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže.

Ve školním roce 2020–2021 se vyučuje ve Farním centru od 8. září 2020.

- předškoláci + 1. ročník ZŠ: úterý 15:45 (M. Provinská, místnost A)
- 2. ročník ZŠ: úterý 16:45 (M. Provinská, místnost A)
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání: čtvrtek 15:15 (P. Vít Uher, místnost A)
- 4. – 5. ročník ZŠ: čtvrtek 16:15 (P. Vít Uher, místnost A)
- 8. ročník ZŠ + středoškoláci: bude upřesněno na web. stránkách farnosti a v ohláškách (Jakub Kroneisl, místnost A)

Další informace: www.farnost-zizkov@efara.cz; MiladaProvinska@seznam.cz; kroneisljakub@seznam.cz

Biblická hodina

čtrtek 19:00 - 20:30 (kromě prvního čtvrtku v měsíci)

Číst bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny se čte a společně objasňuje část bible určená na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající

neděle 17:00 - 18:00

P. Vít moderuje setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří se chtějí seznámit se základy katolické víry a připravit se k přijetí svátostí.

Příprava na biřmování

Přijmout svátost biřmování znamená "mít povinnost bránit a šířit víru slovem i životem" (II. Vat. koncil). Proto, aby člověk mohl dobře obhajovat i žít svoji víru, potřebuje ji dobře znát a vědět, jak ve svém životě uskutečňovat povolání svěřené nám od Ježíše Krista. K tomu slouží příprava, která se odehrává ve Farním centru pod vedením P. Vít Uhra. Zároveň je možné klást dotazy, na které mnohdy není čas anebo ani příležitost.

Malá liturgika

pondělí 18:45 - 20:00 (říjen - duben)

Hovory o liturgii se týkají aktuálního liturgického dění i všeobecných otázek (průběh liturgických úkonů, skladba liturgického roku, podrobnější rozbor jeho částí, liturgický prostor) i dalších souvisejících okolností.

Eucharistická adorace

kostel sv. Prokopa: první čtvrtek v měsíci po mši sv. do 20:00

Modlitba růžence

neděle, středa

Modlitbou růžence oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o různých událostech ze života Ježíše Krista i Panny Marie ve vztahu k naší současnosti. Růženec se společně modlíme v kostele sv. Anny v neděli od 7:25, ve středu od 17:20 v kostele sv. Prokopa.

Polední ateliér

pátek 9:00 - 12:00 (říjen - květen)

Jde o setkání převážně žen, při němž se zdobí svíčky, vyrábějí drobné užitečné předměty včetně drátkování, háčkování, malování, šití a přípravy drobných dárkových předmětů k různým příležitostem.

Trénování paměti

pondělí 17:15

Vzájemná i odborná pomoc pro ty, kteří pociťují slábnutí své paměti, a rádi by obnovili funkčnost svých paměťových buněk.

Úklid kostelů

druhá sobota v měsíci 9:00 - 11:00

Po mši sv. v kostele sv. Prokopa (začátek 8:00) se přítomní rozdělí do skupin a podle stanoveného harmonogramu počne úklid všech tří kostelů naší farnosti. Díky ochotě farníků se daří každý měsíc naše kostely uklidit. Rádi uvítáme každého, kdo se této akce zúčastní.

Chrámový farní sbor

pondělí 18:30

Na zkoušky chrámového sboru jsou srdečně zváni všichni, kdo mají chuť si přijít zazpívat a svým zpěvem podpořit a zkrášlit průběh liturgie. Noví zpěváci a zpěvačky i hudebníci jsou vítáni v každé době. Kromě zdravého „zapřáhnutí“ hlasivek by mělo jít také o odpočinek a odreagování se od různých úkolů, kterými jsou jinak vyplněné naše dny, v příjemném prostředí a srdečném společenství.

Chcete se nechat pokřtít? Uvažujete o tom, zda je křest nutný?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát) ve Farním centru a může vyústit až do křtu o Velikonocích 2021. Nová skupina hledajících začala svá setkání v květnu 2020, další začíná po Velikonocích 2021.

Chcete nechat pokřtít své dítě?

Dítě do 6 let: Kontaktujte P. Víta Uhra a po osobním rozhovoru bude dohodnuta příprava na křest dítěte.

Dítě 7 - 14 let: V tomto případě je potřeba, aby dítě o víře již něco vědělo. Proto je potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte kněze P. Víta Uhra, s nímž se na přípravě domluvíte.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým právním nebo společenským aktem, ale svátostí, skrze kterou Bůh vstupuje mezi dva lidi, aby je posvětil a pomáhal jin ve společném životě. Proto je nutná určitá příprava ke sňatku. Tu domluvíte (minimálně 3 měsíce předem) s P. Vítem Uhrem.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít tak klid v duši?

Svátost smíření (sv. zpověď) lze v kostelích naší farnosti přijmout:

kostel sv. Prokopa: pondělí, středa, čtvrtek, pátek 17:25 - 17:50

kostel sv. Rocha: středa 6:30 (kromě letních prázdnin), neděle 16:30 - 16:50

kostel sv. Anny: neděle 7:30 - 7:50

S knězem lze předem domluvit i jiný termín.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování, která biřmovancům dává dary Ducha svatého a celkovou posilu ve víře, se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům - po nezbytné přípravě - každoročně na podzim. Zájemci se mohou přihlásit u P. Víta Uhra.

Jste nemocný? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě takové potřeby se kdykoliv obraťte na P. Víta Uhra, se kterým domluvíte udělení svátosti nemocných buď u Vás doma nebo na jiném místě (nemocnice, domov důchodců apod.). V naléhavých případech zavolejte kněze neprodleně v jakoukoli hodinu.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste dlouho nebo vůbec u sv. zpovědi a u sv. přijímání?

Nebojte se kontaktovat kněze, lidí jako Vy je mnohem více. Příprava na přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují na křest. Kněz Vás bude rád informovat o termínech a dalších podrobnostech této přípravy.

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním rozloučit při církevním obřadu na hřbitově nebo v krematoriu? - Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí; je však nutné dohodnout čas rozloučení dříve s knězem než s pohřební službou.

Tradici ani současnosti katolické církevní praxe však neodpovídá tzv. „společný rozptyl“, z toho důvodu není přítomnost kněze u této akce možná.

Chcete nechat sloužit mši sv. za svoje blízké nebo na jiný dobrý úmysl?

Toto je třeba domluvit předem v sakristii kostela, ve kterém by měla být tato mše sv. sloužena.

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
---	--	---

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDELE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	mše sv. u sv. Rocha v 11:00 bude obnovena zvláštním oznámením
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

Výstav Nejsvětější svátosti:

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

sv. Prokop:

první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři: Čajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov	Kontakty:
středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher	farář P. ThLic Vít Uher, ThD: tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko:

stav ke dni 30. 11. 2020:

výše dluhu (úvěr): Kč 2 961 884,37	povinná měsíční splátka: Kč 29 324,-
sbírka na splácení úvěru - říjen 2020:	Kč 5 100,-
č. účtu farnosti: 4200172251/6800 (Sberbank)	VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013

Děkujeme za Vaše dary – jen díky jim můžeme i my dále pomáhat.

PROKOPSKÉ LISTY 333 – PROSINEC 2020

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov

farář: P. ThLic Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány.

Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč. NEPRODEJNÉ.